Què tal, maco?

M'ho va fer notar la meva mare aquest dia, tot assenyalant l'esquela -amb fotografia- que sortia a Diari de Girona, les mares sempre miren esqueles:

-Aquest que s'ha mort no és de l'hotel d'aquí al davant?

-A veure? Hòstia, i tant, el senyor Carreras.

-Però si fa pocs dies el vaig veure pel carrer!

-És que fa pocs dies encara estava viu, mama.

En fi, converses entre mare i fill. El senyor Carreras, per més que sabés el seu nom mai li vaig dir Josep Carreras, era una figura habitual al barri, abans sempre a la porta del seu hotel, els darrers anys passejant pels voltants, la salut visiblement deteriorada. Vull dir amb això que he viscut més de 30 anys davant de l'hotel Europa, establiment que va fundar ell l'any mateix del meu naixement quan per aquí no sabíem res d'Europa i l'Eixample gironí era una entelèquia. Fa uns vint, el vaig entrevistar. Va ser una entrevista que em va encarregar un director -o el que fos- que tenia aleshores, en començar a treballar al seu mitjà, suposo que ateses les seves capacitats, per ell deuria ser tot un tour de force entrevistar el president dels hotelers d'aquells moments. Res d'això. El senyor Carreras es va comportar com el senyor Carreras. Afable, educat i servicial fins a l'extenuació -la seva- em va tenir unes dues hores xerrant al hall de l'hotel Europa, asseguts en còmodes butaques. Segurament, no ho recordo, sense donar cap titular ni mitjanament escandalós. El senyor Carreras odiava la confrontació i la polèmica, es desvivia per la bona convivència. Diria que la frase que més va pronunciar en aquella entrevista va ser: «segur que no vols prendre res més?».

A partir d'aquell dia i durant dues dècades llargues, sempre que el trobava, fos en un acte dels hotelers o, més freqüentment, pel carrer, em saludava de la mateixa manera.

-Què tal, maco?

I llavors començava alguna conversa del tot intranscendent. Aquest costum no va variar ni en els darrers anys, com he dit de salut precària, quan ja havia abandonat el seu lloc de vigia a les portes de l'Europa i ajudat d'un bastó s'atrevia a anar d'expedició fins la propera cantonada. Encara a vegades ens creuàvem.

-Què tal, maco?

I vinga a xerrar. He de confessar que en no poques ocasions, he evitat passar per davant de l'hotel Europa quan anava a dinar a cals meus pares, per evitar la xerrada, que jo sabia que es perllongaria massa. No perquè fos un pesat, al contrari, a un pesat se l'engega amb qualsevol excusa. Al senyor Carreras no. Al senyor Carreras se l'escolta fins que acaba. O sigui, millor passar pel carrer Joan Maragall que per Juli Garreta, no sigui que. Érem amics? Crec que sí, tan amics com poden ser dues persones a qui els separen tres dècades.

A mi em recordava Walter Mathau, no sé si per les galtes una mica caigudes, si per l'envergadura que fins i tot en la vellesa conservava, o si perquè un sempre associa les grans persones al gran cinema clàssic. Potser perquè em semblava d'aquella gent que és feliç fent feliços els altres.

Se'm farà difícil anar pel barri i no escoltar una veu que em crida:

-Què tal, maco?

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/02/16/que-tal-maco/896176.html?utm_source=rss